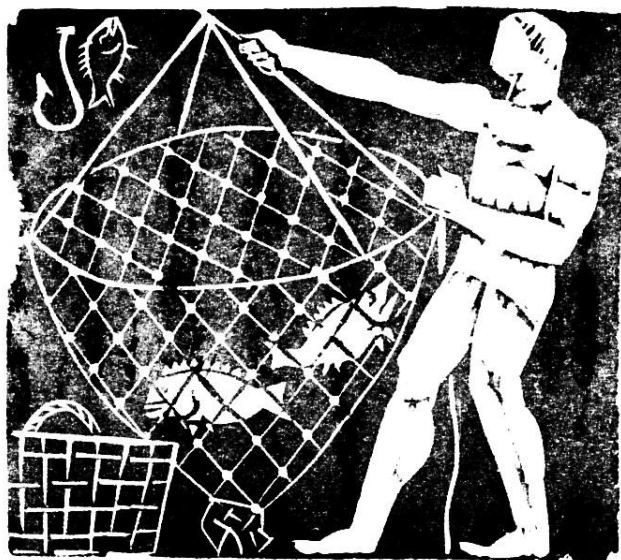

ZĂRI ALBASTRE

Anul II, No. 2, Constanța, Ianuarie

MCMXLVII

ZĂRI ALBASTRE

Revista societății culturale „Liceul Mircea cel Bătrân”

Apare odată pe lună

Inițiatorii: **Cazacu Mihail** — **Popa Gheorghe**

Comitetul de redacție: **Carp Silvia**, **Munteanu Nicolae**,
Predescu Tatiana, **Stefănescu Ion**

Responsabil: **Jipa Gheorghe**

Redacția: **Str. 11 Aprilie No. 8**

- I D E A L -

Iarna s'a grăbit spre împlinirea sorocului hărăzit.

Din caere de vată, o mână smulge smocuri mari și le presară deopotrivă peste pusderia umană, anume parcă pentru a înbuna sufletul muncit. Tinde să niveleze distanțe sociale, acoperă ambiții mărunte și îmbracă în alb, ruinele unei lumi apuse.

Ninge ca'n țările Polare. Numai că vântul a primit tainică poruncă să-și adune nepoții posnași, care suflă de se'ntrac cu gluma, peste sălașurile troenite.

Cu blana ridicată, tânărul Viforean grăbește către casa prietenului său. Nici nu-l mai miră varietatea de tablouri, în pitorescul niteilor mărginașe prin care trece; adevărat paradis al copiilor gălăgioși, presărate cu bulgări frământați de mânuțele lor mici, de răsboinici pitici. Căci din noianul gândurilor, îi apare tot mai precis constanta aceleiaș sens al anotimpului: prilej de nevinovată bucurie și largă voieșie pentru unii, amarnică opreliște și trudit chin pentru alții. De pe un gard vecin, miaună jalnic un pisic răsbît de ger. Lângă el s'a oprit un bătrân să-și mai tragă suflarea și sîrtucul vechiu, la pieptul uscat de căldura unor ani mai avuți. Ochii lăcrămoși, privesc undeva deasupra locuințelor vremelnice și zâmbetul blând, nu face decât să înduplece mila drumețului. Viforeanu a trecut, a oțtat adânc, ca răpus al durerii ce mocnea în el. Singura reacțiune a unui suflet sensibil, față de atotputernicia mizeriei umane.

Sumbre cugetări, în strairi cernite l-au năpădit, cerându-se ascultate. Nu vrea să le audă, căci sunt în parte lucruri trăite. Și sbuciumul interior imprimă o vioiucine pașilor, încât aproape că aleargă.

„Nu, nu merge așa? Trebuie să mă liniștesc. Ce o să zică Mihai, singurul meu prieten care m'a înțeles și acum, primul meu critic. Da — vreau să-i citesc din însemnările mele, așa cum i-am promis. Dar pe care? Să-i citesc din vîersuri, s'au aspecte din lumea muncii mele? Deopotrivă îmi sunt de dragi... Ce mirat a rămas când i-am spus că și eu caut să prind substanța unei clipe fugitive!...”

II.

În odaia spațioasă, soba sirecoară discrete șoapte. E murmurul flacărelor galbene, ce ades se avîntă pe hornul îngust, atrase de mirajul vîntului. De pe canapeaua primitoare, saltă cu vigoare unicul mușafir. Privește liniștit cărțile școlare frumos aranjate și dă glas citirii pro-

priilor inițiale: Bogden Mihai — cl. VIII — etc.

Zâmbeste. Și zâmbetul i se accentuează când vede pe geamul curat, mercendrii ternu în luptă înverșunată cu molateca căldură a căminului.

A trecut ca și o ploaie cu soare. Măhnirea i-a înacununat capul visător, iar sbuciumul indodelii a sfidelit sufletul tânăr. Repetă din mers rândurile abia scrise: „...E deajuns să învățăm pe popor științele care îi vor îngădui să se folosească de viață. Căci trebuie să-l facem să-și prețuiască viața. Și educația populară trebuie să păstreze în sufletul național, tot ce dă noblețe, tot ce dă omului cuvinte sfinte să o iubească și să o respecte pe ea și pe ceilalți oameni; tot ce îi face să vadă că viața nu are de scop numai interesul și că în lume nu trebuie să dăinuiească numai egoismul”.

Parcă că nu-i deajuns... Se clatină sub propria lui povară și se simte umilit.

— „Nu-i deajuns ce faci? Sunt simple îndemnuri gândite pe 'ndelete lângă jărătecul din sobă. Acum când criza postbelică și-a deslănțit molima crudă, acum când suflete băntuite de lipsuri sunt adânc înceroate și îndură cu stoicism urmările vitrege ale unor acțiuni nevoite, acum este vremea faptelor. Un cât de mic ajutor, rupt din regîmul nostru zilnic, va fi un balsam ceresc, rînilor proaspete, deschise de cumplita iarnă. Să sfidăm împărăția durerii și a mizeriei noastre prin ajutorul și căldă înțelegere a celor obidiți.

Doamne, cum de-am scăpat din vedere indemnul unicului meu ideal: „să fiu de folos într'u totul, semenilor mei”... Voi începe chiar de mâine: Ba nu: Chiar acum și cu familia.

III.

Lângă caetul cu slove proaspăt scrise, o foaie privește mirată la hieroglifile ce-i îngrădesc spațiul imaculat. „Dragă Viforene — te știu băiat bun și furtător.

Fă ca însemnările tale să țină de urât alor mele și împreună cu ele, creatorul lor. Iți las spre tovărășie blazonul sufletului meu: — „Fii de folos într'u totul, semenilor tăi” — etc.

IV

Din caere de vată, prin a se înfiripa pânze moi, ce acoperă cu aceiași dărnicie, urmele pașilor unui bătrân lăcrimos, unui tânăr dornic de o prietenie și părția proaspătă a unui suflet nobil.

Cazacu Mihail

I. E. Pécaut și Ch. Baude-Ară.

cl. VIII I.M.B.

CRACIUNUL DE ALTADATA

Mag nevăzut al altor timpuri! Tu ai venit odată cu omătul din fereastra-mi.

Tu ai adus în sufletu-mi lumină. Tu ai răscolit cenușa ce sub mantia-i mohorâtă ascunde jarul sglobiu al unor vremuri de neuitat. Tu mai făcut să pătrund din nou pe drumul amintirii, în cetatea de aur a unei lumi pe care o caut mereu de când am părăsit-o cu sufletul chinuit, rătăcitor, ribeag. Prin tine m'am văzut din nou acolo departe în satul de unde-am purces.

Tu mi-ai adus pe un ecran ireal căsuța cu acoperișul de șindrilă și cu ferestrele vopsite în verde, căsuța rătăcită la poalele munților, adăpost cald al primilor mei pași. Acum poate neaua o va fi învăluit protejtoare în hermina-i imaculată; cei doi brazi paznici, din fața ușii se vor fi îmbrăcat ca altădată, în sfânt veșmânt de hemvim. Și acolo în căsuța din marginea satului, acolo între pereții acoperiți de scoarțe, acolo în cuibul cald și pitoresc cu miros de busuioc, acolo pe vatra încălzită revăd pe bătrâna-mi mamă care acum ca întotdeauna mă așteaptă cu fruntea sprijinită în palmă, cu privirea pierdută în lumina jarului, cu fața luminată doar de vre'o flacără ce moare, ștergând ades cu colțul maramei picăturile calde, binefăcătoare ale lacrimilor ce inunda fața ei de sfântă.

Plângi mamă! Tu ești aproape de Dumnezeu din perete pe care l-ai învăluit cu brad și poți să plângi gândind la cei plecați. Dar eu. Eu sunt departe de el și plânsul meu e zadarnic. Mulțimea păcatelor mi l-au rupt din suflet și au lăsat în locul lui un gol. Și golul acesta îl simt acum gândind la tine. Pe D-zeu mi l-ai răsădit în suflet cu mâna ta pioasă. Și vieața ni l-a smuls din rădăcină. Deaceia azi gândesc cu-atăta duiosie la timpurile acelea de neuitat când în jurul mesei încărcate noi copii eram veseli, de veselie acelor fii ai naturii care nu vedeam decât majestatea veșnic albă a munților din spatele casei și întinsul atrăgător al câmpiei din fața ei. Atunci când în veselie noastră tu ne înfășurai într'o caldă privire de vraje și râdeai din urmă de râsul nostru copilăresc, sincer.

Zadarnic împlori icoana luminoasă din perete; nici ea nu ne mai poate aduna. Dar sufletul tău iertător de mamă poate că cere icoanei fericirea noastră pe acolo pe unde vom fi, uitând cu durere singurătate pe care nu o meriți.

Crăciun îndepărtat al copilăriei mele!

Văd lumea ta senină de-altădată și simt acelaș neînțeles fior. Amintirea ta mă ridică pentru un moment măcar din lumea josnică de patimi în irealul dulce-al amintirii lor.

Mă plec deasupra potirului tău copilăria, și sorb cu nesaț parfumul tău vechi, pe care niciodată nu-l voiu mai întâlni

Grădina ta ninsă dispăre acum din ce în ce mai pierdută, un vis, un fum nimic și o dată cu ea se pierde în noianul anilor, vremea unor fericiri apuse pentru totdeauna.

Chiru Vasile
VIII-A L.M.B.

COPILĂRIE

*Copilărie, basm cu zâne și cu flori
Cu vise dragi, cu gânduri ce îți dau fiori
Cu amintiri de farmec, cu cântece și joc
Cu basm de demult, la licăriri de foc,
Ce gata să se stingă ne fac intruchipări
De zâne și balauri ce domină pe mări.
Iar jarul licărind ca stele prea frumoase
Din aur și argint sau pietre prețioase...
Sub ochii vizitatori se prefac în dată
În priveliștea care ne este adorată?
În cavaleri ce-s mândri cu săbiile de argint
Cu armuri mari de aur la soare strălucind.
O... tu copilărie, ce n'am s'o mai trădesc
Căci vei aduce altor copii vis tineresc
Eu mă sbat acum pe tristele cărări
Dar tu rămâi când eu, mă duc spre alte zări.*

Batali Aurora
II-A L.D.I.

Noapte de vară

Ziua aruncă ultimile-i văpăi luminoase, îngânându-se în tainici șoaapte, cu blândul amurg.

Luceafărul singuratic tremură 'n văzduh, trimițându-și razele în sclipiri de diamante, pulbere argintie, risipită, parcă, de mâna îngerilor.

Una câte una, apar pe bolta întunecoasă stelele, ochii strălucitori în chenar umed de lacrimi, licărind sfioase spre nemărităirea zărilor.

Întunericul este deplin. De după spuma albă a unui nour călător, se arată în toată măreția ei, luna, mândra regină cu văl auriu, căreia suflete pline de nădejde, i-au încredințat adesea, dorurile, idealurile. Razele-i aurii se strecoară printre frunzele tremurătoare, pătrund cele mai tainine ascunzișuri, creind luciri de vise și basm.

Prin aer trec lin adieri ușoare, înfiorând cu răcoarea lor plăcută, trupul mlădios al florilor.

Crinul cel falnic și-a deschis albu-i portir, să culeagă în el, roua nopții. Șăgalnicul mac, cu obrajii îmbujorați, aruncă priviri de văpăi frumoasei vioarele, ce caută să-și ascundă sfioasă, plâpânda-i făptură. Dar îi surâd ochii albaștri, de tainic dor, nu mă uita...

Șoaapte se aud de pretutindeni, în murmur lin, ca un cântec uitat, pe care vântul îl aduce de departe, din țara dorului, cântec de iubire, și freamătă asemeni coardelor unei lire, atinse de suflări fermecate. Liniștea e plină de taină. Zefirul trece în sbor lin, legănând florile, ca să le adoarmă. Se aud sușururi de isvoare, ce oglindesc în unda lor cristalină, cerul cu stelele. Din codrii întunecați, vin să se adape, căprioare sperioase, cu ochi mari și blânzi. Ingenunchează cumiști, plecând capul să asculte glasul isvorului, pe care numai ele îl înțeleg și, legănate de murmurul lui, închid ușor ochii umezi și ațipesc...

Pe cer, luna își urmează nepăsătoare calea...

Florile au adormit de mult. Nici o șoaaptă nu se mai aude. Zefirul surâde prin somn-stelelor. Tac codrii grei de stejar. E pace adâncă în noapte. Totul doarme? Nu. Căci de undeva, un buciom răsună, picurând în noapte, asemeni lacrimilor, triste melodii.

PETRUȚ LOMNIEA
Cl. VIII-a L. I. C.

IARNĂ

*Cerul este plin cu nori.
Vântul bote 'ntruna —
Crivățul trimite soli
Și aduce bruma.*

*Tremură copacii goi;
Li s'a dus podoaba!
Cârduri oaspeții cei noi
Vin cu toată graba.*

*A sosit chiar și regina
În rădran domnesc
Neaua i-a împletit cununa
Cu strai tineresc.*

*Și sub ploaia de ninsoare
Se desfată ca 'ntr'un vis
De omăt cât vezi în zare
Totul e cuprins.*

CAZACU VASILE
cl. V-A L. C.

NOCTURNĂ

Când întunericul coboară peste toate
Pe zidurile vechi se estampează umbre
Se-aud cu greu frânturile de soapte
Pierdute'n labirintul de coridoare sumbre.

Din cadre ngâlbenite de timp și de uitare
Le privesc chipurile moarte ai celor ce au fost
Pe fața lor se vede o tainică mirare
În lumea asta nouă ei nu-și au nici un rost.

Sunt înșirați strămoșii prin colțuri tainuite
Iar ochii lor prin pânză te-apasă neincetat
— simți cum te acuză din grelele morminte
— cu glas din altă lume și neînduplecat.

Din farmecul de lună, un luciul de mătasă
Învăluie fantastic locașul celor duși
Sosește miezul nopții și parcă stau să iasă
Din cadra lor străbunii, unde au stat ascunși

Când vă svărlim departe cuprinși de nepăsare.
Văcoperiți în noapte cu praț ca un linteoliu
Pe chip vi se oglindește o muta întrebare
Și demn purtați în viață, imensul nostru doliu.

E vremea lor acum să prindă iar viață
Să cântărească timpul, cu ochii de strigoi
Pășesc de-abia simțit mergând parcă prin ceață
Privirea le e albă și rece sa un sloi.

Cu gesturi spațioase dar — simple, oboșite
Coboară depe soclu domnițele fecioare
Din golul plin de umbră al lungilor orbite
Se văd, primirea goală și'n van rătăcitoare

Cu fruntea încruntată și capul dat pe spate
Se-apropie acum bătrânul cavalier.
El a venit de-acolo de dincolo de moarte
Și-acum în lumea asta el singur, e stingher.

Adânc ca într'o vrajă — portretele — admirate
Le vezi că prind viață din rana înegrită
Târând cu greu pe lespezi — veșmintele învechite
Cu pași de manechine, urc scara prăfuită.

În tainuita umbră, tintind priviri viclene.
Zâmbesc către domnița, boeri cu lungă bă-bă.
Purtând pe'nalta cucă, surgiu cu mândre pene.
Și'n deget le străluce, o piatră mare albă

Doar unul stă deoparte, un tânăr trubadur
Desmiardă melancolic o liră fără strună;
Apoi o sparge iute de treptele din jur
Se cațără pe-un scaun și miorlăe la lună.

Carp Silvia
VIII-A L.D.I.

LACRĂMI

Spânzuram în crângi
Gânduri rebele.
Toamna cu strigăt strident,
Cu stârvul umed de ploii,
Cu sgară de stele
Improșcă otrăvitu-mi suflet
Cu smârc și noroiu.

Colbul cânta în inima mea.
Poloare de amintiri se vrăciuiau
În arama nocturnă.

Scântee de mușcă încordată,
Lovește, cristalul fantomă
Ce te supune.
Și spune
Sîngelui fierbinte, halucinat.
Că ai aflat drapelul veacului tău,
Așezat,
Peste un sloi arzător
De vieață,
Și ai văzut cu frică
Din ochii hămesitei poezii
Lacrămi de ghiață cum pică.

Șerban Eduard
VII-A L.M.B.

Pierdut,

Pe-al vieții drum spinos,
Icoanei tale-duc prinos
Visului drag ce l-am avut.

Suspin,

Cu inima o floare ofilită
De dulcea ta suflare prăfuită;
Ca să mă caut, la tine vin.

Pîn șa

Ce mi-ă închis pe veci intrarea
Ecou prelung sună uitarea.
Și'n urmă scormonesc cenușa!

Cozacu Mihail
VIII-A L.M.B.

ÎNCHINARE

*Spre voi revărs a sufletului mare
Voivozii cu limbă dulce de cazanii
Care v'afi prins de piept cu toți baganii
Urđiilor păgâne și barbare.*

*Un gând pios se plânge în litanii
Și'ngenunchiază'n sifte seculare
Sfios și trist v'aprinde-o lumânare
Pe'nținsul minunatei voastre danii.*

*Dumitriu Sever
VIII-B L.M.B.*

„SIC TRANSIT“

Atunci..
Când soarele cădea însângerat pe lunci
Când clocoteau în pieptul meu titani,
Deși aveam doar patrusprezece ani
A fost deajuns o vorbă să-mi arunci ..
Au trecut ani..

Noi amândoi
Ne-am întâlnit sfioși într'un zăvoi,
Și inima bătea în pieptu mi nebunesc,
Când mi-ai șoptit întâiul: „te iubesc!“
Iar când spumega pe lângă noi
Cântând burlesc.

E mult..
Trecut-au anii de atunci și tot ascult
Suavul „te iubesc“ cântecul vechi
Ce-mi sună astăzi în urechi
Când văd pe străzi, în noapte și'nțumult
Perechi

Și iar..
Imi simt urcat în gât un nod amar
Când prin orașul tainic adormit
Gândind la lunca unde ne-am iubit
Trec pe sub stâlpi înalți de felinar
Nefericit.

*Ilie Mișai
V. L.I.C.*

Vremuri de demult

Cât de dulce-mi pare astăzi
Vremea ta copilărie,
Nu-ți cuvânt să-l dea o haină
Ci doar suflet ca s'o știe.

„Când porneam năpraznică rugă
Oștilor în mers pe uliți
De se zălogea lumina
În pădurea lor de șuliți
Călăream pe năzdrăvanul
Fiu al Roșului de Soare
Și'ntr'o clipă treceam dealul
Până dincolo de zare!..

O! de ce nu mai pot astăzi
Să-mi port gândul hăt, în basme
Să mă pierd c'un Roș de soare
Printre vise și fantasme?

Nu mai pot... din vremea-ceia
Mai păstrez melancolia
Unei frumuseți nespuse
Unui basm: copilăria... *Dumitru Sever*

„Frânturi de vis“

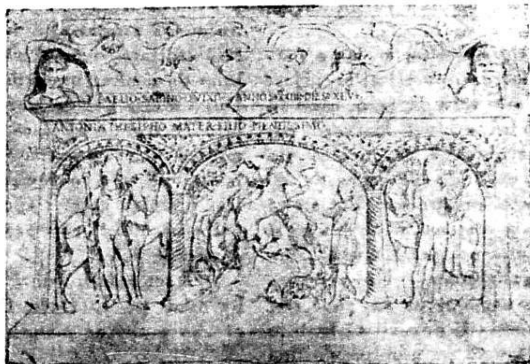
*Mai sunt de rupt 3 zile'n calendar,
Apoi un frig,
Vine Ghenar
E noapte iar...*

*Adorm visând că s iardș mic
Copil cu părul de castan,
Că stou în broțe de bunic....
Trăiesc duios sfârșit de an
Apoi nimic.
Alb de troion..*

*Apoi că a mai rămas o filă'n calendar,
Și der
Ne face Chronos un alt an.*

*Sfârșit de an
Și ninge gri
Bacovian*

Ilie Mișai

SPORTUL ATLETIC

Se vorbește foarte des în sport, de noroc, precum că ar fi în multe cazuri, un factor principal al victoriei. Se caută prin aceasta, să se aducă unele scuze sau explicații, înfrângerii ce are cu totul altă cauză. De cele mai multe ori, înfrângerea e datorită lipsei unei bune pregătiri.

Această bună pregătire constă nu în sistemul de antrenament pe care îl armeană atletul, ci în ansamblul a tuturor factori împreună cu o armonizare completă a tuturor forțelor corpului. O mișcare declanșată, trebuie să pună în mișcare imediat toți mușchii și toți nervii corpului.

O singură parte a corpului, într-o mișcare atrage după ea forța întregului corp, pentru a obține un randament cât mai mare.

Antrenorul inteligent nu-și pune niciodată atletul în acțiune sau calul pe pistă până când acest proces de armonizare nu este gata. Atunci și numai atunci fizicul e bine pregătit și capătă grația caracteristică.

Acesta este totuși un proces, care adesea durează ani de muncă. Întrebați-o pe Sonya Henie cât timp i-a trebuit pentru a ajunge la perfecțiunea mișcării ei. Întrebați-l pe Alexandru Lascu campion național la sărituri artistice, vestit peste hotare, cât timp a lucrat în sală la paralele, la spalieri și la alte aparate, pentru a căpăta controlul asupra corpului.

Aflați și când veți vedea vre-o dată superbe sale sărituri în apă, nu vă veți mai mira, cum de poate corpul omesc să ajungă la o așa perfecțiune.

Nimic nu este mai frumos decât un corp frumos omesc în acțiune ritmică. Observați pe înotătorul de crawl ce străbate distanța ca o mașină. Fiecare mișcare falsă, sau respirație falsă, îl costă secunde.

Cea mai mare grijă a unui atlet e deasemeni de a-și perfecționa mașina corpului. Cu aceasta va reuși oricând. Dacă se întâmplă ca natura să dozeze pe un individ cu calități superioare, el trebuie să fie recunoscător pentru aceasta, părinților săi și naturii.

Acum câțiva ani, în America, o mare partidă de rugby, se juca între universitățile „Harvard” și „Yale”. Scorul era zero la zero, când în ultimul minut de joc, șeful echipei Harvard trimite pe un jucător necunoscut să încerce un „drop-ball” (lovitură liberă), de pe linia de 40 metrii. Mingea trecu direct printre cei doi stâlpi ai „goal”, -ului dela această distanță neobișnuită și jocul se termină cu victoria echipei Harvard. Ziarele subliniază scorul „miraculos”. Un reporter vizită pe tânărul jucător necunoscut și-l rugă să-i spună ceva despre el. Acesta îi povestește că înainte de a pleca la o tabără de vară pe munte, s'a dus

la șeful echipei și i-a spus că ar dori să devină un specialist în drop-ball. Șeful echipei îi dădu o mingea de rugby cu care să facă practică în timpul vacanței. El singur își construiește un „goal” înalt și foarte îngust și-și petrecu tot timpul zi după zi, lovind mingea dela mare distanță spre acest „goal” până când putu să-l lovească cum și când voia. Deci, îi fu ușor să trimită mingea într'un goal așa lung. El nu rămase un „simplu necunoscut” ci deveni cel mai mare specialist în „drop-ball”-uri.

Se poate spune că 90% din succesul unui atlet obișnuit, se datorează muncii fără preget. Când mașina ce duce pe atlet la succes, nu se mai armonizează cu cerințele ce-i sunt impuse, acesta este învins.

Adeseori, un atlet sau un boxer, în special, începătorul, pornește prea repede. Primul lucru pe care-l simte, este neregularitatea respirației. Dacă acest lucru se întâmplă unui vechiu profesionist, el știe însă ce are de făcut, pentru a-și reveni. Această experiență dureroasă se întâmplă în deosebi, când mușchii produc o cantitate de acid lactic mai mare decât pot ei evacua. Când „mașina omenească” funcționează perfect, se acomodează cu toate problemele ce îi sunt puse.

Decea este de cea mai mare importanță, ca atletul să-și înceapă, devreme, viața sportivă. Căci numai în anii de tinerete se formează armonia între mușchi și nervi. Dar sunt rare cazurile, când un tânăr are suficientă experiență, ca să știe cum să-și întrebuițeze mai bine forța și când să facă ultima sfortăce.

Această împărțire a forțelor disponibile se capătă cu timpul.

În ultimii săi ani, marele alergător finlandez, Nurmi, care deținea un mare număr de recorduri mondiale, pentru o mai bună reușită, a adoptat un sistem practic, acela de a-și cronometra timpul. Într-o cursă de 5000 m. cu alergători tineri, neexperimentați, i-a lăsat să câștige asupra sa jumătate din distanță, în timp ce el nu-și schimba pasul său regulat. Spre mijlocul cursei, câștigase un avans asupra multor alergători și sfârși primul, fără sfortare, departe de ceilalți, cari cădeau peste linia de sosire, mulțumiți că au ajuns la capăt. După atâția ani de alergare, Nurmi știa atât de bine ce trebuie să facă, încât nu-și mai muncea mîntea, el redusese totul la o chestiune de matematică pe care o încredința ceasului dela mână. Dar înaintea acestei epoci, în lunga sa carieră și-a petrecut mulți ani pentru a armoniza energia și eforturile sale.

Ăsemănător lui Nurmi, atletismul românesc l-a avut pe Ludovic Gall, campion balcanic la greua probă de maraton (42 km.), care era res-

(urmare în pag. 7)

„Nuanța progresistă a filosofiei lui Al. de Vigny“

Alfred de Vigny unul dintre geniile culturii franceze, ilustrează în poemele sale pesimiste, o filosofie profundă, apropiată prin caracterele, ei superioare de filosofia creștină și diferențiată de aceasta, mai ales prin forma în care este redată!

Ca și filosofia creștină A. de Vigny recomandă în vremurile sale minunate, iubirea de aproape și solidaritatea între oameni pentru armonia vieții pământești, menită să aducă o mulțumire, o satisfacție de sine, printre sguuitoare ale exilului de aci. Spre deosebire de filosofia creștină, Alfred de Vigny oferă, în schimbul unei munci asidue, fericirea pământească, în care el vede sublimul vieții pământești. Filosofia sa este cea a unui materialist care înțelege, rodul bine definit al vieții de pe pământ.

Sufletul vine întovărit de materie, să ispășească, prin suferințe cumplite păcatul său. A. de Vigny spune că împotriva suferinței reacționând cu suferință dăm dovadă de a fi înțele rostul răscumpărării sufletului aruncat în păcat de Adam și ca un remediu împotriva suferințelor el ne recomandă, în poemele sale: „să muncim pentru posteritate“. Iată ce ne cere glasul unui om care a învins suferința prin înțelegerea unor realități naturale. A. de Vigny ne recomandă munca pentru viitor într'unul dintre cele mai profunde poeme ale sale: „Sticla pe mare“ un exemplu unic, în literatura franceză, de iubire pentru oameni.

În timp ce corabia, isbită de o stâncă, se scufundă și marinarii îngroziți de cruda lor soartă, se aruncă în marea înfuriată, căpitanul vasului, cu un calm uimitor, scrie înainte de a pieri, observațiunile sale fizice, pe un petec de hârtie pe care apoi îl vâra într-o sticlă. Odată cu un suflet ce pierde în valuri, sticla cu prețioasele însemnări este mănătită de furia valurilor. Iată deci cum, jertfindu-și viața, un om ferește de dezastru pe cei care vor mai trece prin acele locuri“. Prin felul comportării sale, personajul utilizat de autor este un om în care se întrevede o înțelegere superioară, el este un individ dintre cele câteva milioane ale omenirii, care muncește, ba mai mult, pierind creiază pentru umanitate un ajutor în plus, un pericol mai puțin. Deci iată rolul progresist al individului pe care însuși A. de Vigny îl recomandă; să muncești pentru viitor, pentru lumea progresului.

Căutând să explice rolul suferinței pe pământ A. de Vigny prin filosofia sa, creiază un sprijin și un îndemn la muncă pentru o viață mai bună, mai ușoară a noastră și a urmașilor noștri. El subliniază importanța progresului societății în ușurarea condițiilor de traiu ale umanității și ridicarea nivelului de înțelegere al indivizilor, ajungând la concluzia firească: fiecare muritor, este dator ca prin munca lui, să creeze lucruri utile so-

cietății sau mai bine zis să ajute la mișcarea înainte a roții evoluției, — ca astfel să satisfacă dorința divină și totodată să ușureze surghiunul urmașilor săi. Călăuziți de aceeași dorință pe care A. de Vigny o exprimă în versurile sale au luptat sclavii să scape de lanțurile distrugătoare ale nedreptății sau sfătuiți de o aceeași voce au luptat, generații de generații, pentru înfăptuirea idealurilor la care aspirau și pentru care foarte mulți dintre ei s'au jertfit. Exemple asemănătoare cu cele afirmate aci avem și în zilele noastre dar ele se petrec în alte moravuri.

Văzând că suferința în afară de urmarea sa psihico-biologică are și un țel cu totul superior Al. de Vigny ajunge să recomande munca factor atât de util evoluției. El spune: cu cât munca este mai grea și cu cât sacrificiul este mai mare cu atât răsplata va fi mai mare:

La muncă deei!

Jipa George
VII L.M.B.

SPORTUL ATLETIC

(urmare din pag. 6)

pectat și admirat de cetățenii țărilor ce le vizita. El era salutat pe stradă ca un personajiu ilustru, de către simplii locuitori.

Ion Moina, marea noastră speranță la proba de 100 m. plat și-a dat teze strălucite cu privire la cele mai bune curse ale sale în care a scos cele mai bune timpuri europene pe 1946: 10,4 sec. El își cunoaște fiecare mușchiu, fiecare pas fiind calculat și dozat matematic.

Exemplele sunt multe atât la noi cât și în sportul de peste hotare. Cred însă că cele de mai sus sunt suficiente de edificatoare pentru ca oricine să înțeleagă problema pusă.

Totul (gloria și admirația lumii) numai prin muncă.

Nicolau Grigore
cl. VII L.M.B.

În orașul birnean Mandalay se află încercuite de ziduri 739 de pagade de aceeași construcție.

Regele Alfons al X-lea de Castilia „Astronomul“ (1255-1284).

A fost detronat pentruca într'un congres de episcopi catolici a spus că dacă Dumnezeu l'ar fi întrebat și pe el la facerea lumii cum să organizeze sistemul planetar el ar fi propus un plan mult mai simplu.

R A D A R

(ochiul magic)

Dece oare în ultimul timp, toate dările de seamă științifice, tratează numai și numai despre tehnica războiului?

Radarul nu este propriu zis o armă ofensivă, ci un mijloc defensiv. A fost întrebuințat fie de vasele de război, pentru aflarea poziției submarinelor din adâncime și a avioanelor ascunse în ceață, fie de avioanele terestre la descoperirea tancurilor învăluite în întuneric. Se compune dintr-o antenă-proector ce emite un fascicol de unde ultra scurte, cu rapide și infime intermitențe. Aceste unde, întâlnind un obstacol metalic, de exemplu fuselajul unui avion, se reflectă și sunt captate de receptorul radarului. Apoi pulsațiile sunt transformate în oscilații de joasă frecvență, care dau pe un ecran fluorescent al tubului catodic o imagine, chiar conturul obstacolu- lui. Direcția reflectorului în momentul reflexiunii va da direcția obiectivului defectat, iar diferența de fază între unda emisă și cea captată, distanța. Pentrucă aparatul emițător trebuie să fie foarte puternic, producând unde de mare intensitate dar de scăzută lungime de undă, s'a întrebuințat o lampă cu câmp magnetic, magnetromul lui Hull. În timpul războiului, cu ajutorul radarului, descoperirea avioanelor, a submarinelor, a blindatelor, precum și dirijarea automată a firului antiaerian, au încetat de a mai fi o problemă.

Privind acum în viitor, nu credeți că tehnica secolului XXV de exemplu, prin evoluție și perfecționare, ar putea realiza un super-radar? Nu un aparat propriu zis, ci un nou organ de simț pentru oameni, auxiliar al instinctului de conservare, care să semnaleze toate pericolele din afară. Mulți sunt de părere că pe lângă primejdia ce vine din exterior, ar exista și una de natură internă, care, spun ei, se datorește lipsei de simț critic. Cu permisiunea dumneavoastră, voi risca o cugetare personală: Presupunând teoria această justă, nu ar fi necesar un element care să argumenteze spiritul autocritic? Ce ați zice de un radar ultra-perfecționat, un ochi magic cu razele concentrate spre interior, introspectiv, care să determine pe om numai la fapte controlate, viabile în fața oricărei autocritici sau critici?

Ștefănescu A. Ioan
cl. VII L.M.B.

Valoarea „națională” a pictorului

Nicolae Grigorescu

Înainte de a cerceta dacă pictorul N. Grigorescu, este într-adevăr un pictor de valoare „națională” în înțelesul adevărat al cuvântului sau dacă este numai un pictor mare, care a pictat subiecte (aspecte) naționale, să vedem ceea ce este „specificul național”, care ar putea da lui Grigorescu valoarea „națională”.

A picta „specific național” nu înseamnă a picta peisagiile unei țări, ci felul cum pictezi ca să recunoști numai din stil o națiune anume, indiferent de motive, stil pe care să nu-l mai aibă niciun alt popor. Deci a picta „specific românesc” nu înseamnă să pictezi fetele unei țăranci, sarica unui cioban sau o biserică deia țară, ci felul „cum” pictezi aceste lucruri ca să reiasă din primul moment stilul plastic românesc.

Nicolae Grigorescu a fost sau nu un pictor specific național?

Obiecțiunea puternică care i s'a adus valorii „naționale” a maestrului Grigorescu este aceea că el trebuia să se coboare la izvoarele artei bizantine ca să devină un pictor într-adevăr național, căci numai tradiția ortodoxă bizantină putea să-i dea specificul nostru național.

Dacă am privi din acest punct de vedere desigur că Grigorescu nu ar fi un pictor național; pentrucă arta lui nu s'a clădit pe tradiția bizantină.

Dar criteriul acesta de cercetare a specificului național al lui Grigorescu suferă și el critică. Rămâne deci să vedem dacă principalul caracter al artei noastre plastice constă în ortodoxism.

Cei ce au privit lipsa valorii naționale a maestrului Grigorescu din acest punct de vedere, au omis faptul că ortodoxismul nu este specific artei plastice a poporului nostru pentrucă ortodoxismul, cu influențele lui bizantine, se întâlnește și la popoarele vecine nouă de aceeași religie cu noi.

Existențele ortodoxismului și bizantinismului în arta noastră plastică sunt de netăgăduit, dar ele nu formează „specificul” artei noastre, pentrucă ele nu sunt proprii nouă (numai nouă).

El continuă să fie cel mai mare pictor „național” al nostru și rămâne peste veacuri în prima strună a catedralei ridicată pe altarul picturii noastre naționale.

Moldoveanu Mitcea
cl. VIII L.M.B.

ÎN T R E N O I

Odată cu încredințarea de a alcătui această rubrică, fac o primă mărturie, pe care vă rog să credeți că este destul de sinceră.

Desigur că mă lovesc de o incertitudine evidentă: nu știu dacă răspunsurile mele vor fi cele juste și totodată nu știu dacă cele juste vor fi cele acceptabile.

Săptăm la vârsta când idealurile încep abia să se închege și când orice deziluzie nu este decât o profundă amărăciune sufletească unde se înneacă orice speranță.

Este drept că vârsta însăși simbolizează încredere și speranță.

Dar sunt nimicurile cotidiene și alături de ele ambiția — omenească și ea — ce vin să destrame tot ceace am alcătuit cu afată trudă. Cu toții greșim și cu cât exteriorizarea este mai mare, cu atât greșelile sunt mai multe.

Arta pentru noi nu este decât o poartă uriașă ferecată de pecetea nemuritoare a genului.

Spre ea tindem aceste expansiuni nevinovate ale tinereții noastre, ca niște inmuri de de înălțare și prea mărire.

Astfel că perfect conștient de toate aceste observațiuni voi încerca să răspund tuturor prin cuvinte alese și cântărite în măsura posibilităților mele, dar aș dori să nu se creadă că eu sunt ultima instanță de apreciere. Cum am mărturisit la început nu voi împărtăși decât o părere sinceră și colegială pe care totuși țin să o înfățișez, pe cât posibil, în lumina adevărului.

Primul meu răspuns este adresat unei colege, Manea Adriana cl. II L.D.I., care ne trimete o schiță „In noaptea Crăciunului” însoțită de o scrisoare confidențială adresată desigur „D-lui Președinte!”

Am admirat împreună cu colegul meu Cazacu, duioasa ta frământare și nu avem decât cuvinte de laudă pentru acest început. Caută însă să-ți îngrijești forma și cere totdeauna sfatul unei colege mai mare care crezi că ar putea să-ți dea indicațiile necesare în acest sens. Așteptăm.

Colegul Ocnieru din cl. VI L.M.B., căruia a trebuit să-i deduc numele și clasa, ne trimite 2 poezii: „Glossa” și „Om? Nimic”.

Cu toate că sunt sigur că știi cahoanele unei glose totuși nu le respect și cred că vei recunoaște personal, din pricina formei.

De-altfel „glossa” nu este adeseori decât o parodie a celei eminesciene.

Citez totuși: „Multe'vești și multe vezi
În nimic să nu te'ncrezi.
Totul este trecător
Schimbător și muritor,
Căci din câte au un nume
Multe's rele, multe's bune”.

inspirate în cea mai mare măsură tot din Eminescu. Dacă însă forma nu ar fi fost atât de groasă, cu unele modificări, ar fi putut fi publicată. Caută să o îndrepti.

Pentru Șerban Eduard din cl. VIII-A L.M.B., păstrez sincere mulțumiri. Aș dori, bineînțeles dacă vrea, să ceară câteva sfaturi dela câțiva d-ni Profesori, de unde am cerut și eu unele.

„Pământule” oda lui Leu Constantin cl. V-A L.M.B., are nevoie de unele corectări de formă și la o sedință literară am să-l rog să o citească. Iată o strofă care mi s'a părut a fi cea mai bună:

„În tine e a săpânirii chele
Ce pentru dansa omeniei se luptă
Și unii mor, iar alții se înfruptă
Pentru c'o vor, sau au putut s'o ieie”.

Colegei Popescu Paula cl. VII-B L.D.I. îi citez o strofă din „Miradă”:

„Amintiri din basme,
Siluete șterse,
Boare de fantasme
Vin să se reverse
Peste argint de ape”.

Majoritatea poeziilor trimise păcătuiesc prin ritmul, care se schimbă până la sfârșit.

Totul, am impresia, că nu presupune decât o mai mare atenție la versificare.

Dela Zissu C-tin cl. VII-A L.M.B. aștept o poezie. Recunoști cred, superioritatea poeziei „Ascultă” față de „Suflete bătrâne”.

Unui coleg pe care nu am putut să-l ghicesc, I. N. cl. VIII-a L.M.B., îi răspund ca la un adevărat coleg, că „Noapte de Crăciun” numai revăzută o putem publica. Strofa a 4-a o publicăm însă acum.

„S'a stins și focul de pe vatra caldă ..
În casă a năvălit o noapte rece;
Bunica nu mai toarce: s'a culcat.
Eu steu pe gând și simt cum timpul trece”.

Munteanu D. Ioan cl. V-a L.M.B. „Durere” este lipsită de unitatea fondului. Părăsești ideea dela început, ieși alta iar la urmă atmosfera este cu totul alta fără să existe o îmbinare armonioasă, încercă să citezezi „Măreață ești O, baltă!!” căreia trebuie să-i schimbi și titlul.

Ca încheiere țin să întăresc aprecierea pe care mulți dintre D-tră au făcut-o asupra elevei Batali Aurora cl. II-a L.D.I.

Natural că poeziile se le izvorăsc și ebundă din lumea copilăriei, totuși sunt surprinzătoare prin puritatea, frumusețea și chiar îndrăzneala imaginilor.

Socotesc că acest produs prețios al unei fragede creativități este unul din exemplele cele mai bune pe care le-ași putea da celor ce încercă a scrie versuri.

Urez tuturor bună inspirație și spor la lucru.

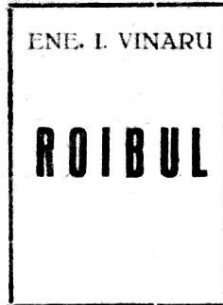
Popa I. Gheorgha
VIII-B L.M.B.

JOCURI

Vitrina literară de Marton Eugeniu,
et VIII L. M. B.

I

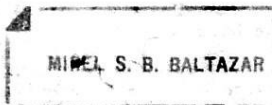

II

„Uvar” de Iorgu Brăileni? Parcă era de M. Sadoveanu. Dar de „Roibul” ați auzit? Desigur că nu. Ele reprezintă anagrama numelui și altor două cărți ale unui mare romancier român.

Potrivind literele depe prima carte veți afla numele romancierului și o operă a sa. La a doua veți găsi același nume cu o altă operă.

CARTĂ DE VIZITĂ MAGICĂ

„Domnul” elev Mirela a observat că numele lui anagramat, dă tocmai inițialele școlii

sale și numele revistei lui dragi.

1. PATRATUL MAGIC

- × × × × × Munte în Armenia
- × × × × × Suc al pomului
- × × × × × Ne luăm răspunderea
- × × × × × Oraș în Italia
- × × × × × Varietate de struguri
- × × × × × Râu în Anglia

Vertical la fel

2 Care cuvânt românesc conține cele 5 voeale.

3. PATRATUL CELOR 4 RĂURI

- × × × × Râu în Rusia orientală
- × × × × Vechiu nume al râului Guadiana
- × × × × Râu în Maramureș
- × × × × Afluent al Trotușului

Vertical la fel

NIȚA ION
cls. VIII. lit.

0 problemă interesantă

Zi de târg. O băbuță îmbrăcată într'un frumos port oltenesc se plimbă printre lumea ce forfotește grăbită în toate părțile având într'o mână un coș mărișor plin cu ouă. La un moment dat niște țigănuși ce se jucau prin târg, isbesc băbuța de-i cade coșul depe mână spărgându-i astfel ouăle.

Amărită, după ce-și descarcă focul inimii printr'o ploaie de blesteme la adresa copiilor sburdalnici, băbuța se retrage într'un colț și începe să plângă. Un sergent de stradă o vede astfel și-o întrebă: — Ce plângi maică?

— Păi de dom'le sergent, îmi sparseră copiiilor sburdalnici, băbuța se retrage într'un colț și începe să plângă. Un sergent de stradă o vede astfel și-o întrebă: — Ce plângi maică?

— Dar multe ouă aveai, întrebă sergentul?

— De maică precis nu știu dar dacă le făceam grămezi de câte cinci, mai rămăneau patru ouă răslețe, dacă făceam grămezi de câte patru, mai rămăneau trei răslețe; dacă le făceam grămezi de câte trei, mai rămăneau două, și dacă le făceam grămezi de câte două, rămăneau uul stingher.

Nu cunosc răspunsul sergentului. Dar cred că până la urmă a deslegat problema Dumneavoastră o puteți deslega? (Se cere doar să se afle, câte ouă avea băbuța).

PreDESCU M. Virgilius
Cl. 8 A. L. M. B.

PROBLEMĂ DISTRACTIVĂ

Părăsind un hotel trei americani plătesc hotelierului câte 10 dolari fiecare.

Exprimându-și părerea că au fost speculați, hotelierul e nevoit să le restituie 5 dolari din cei 30 primiți. Camerierul însărcinat cu aceasta neștiind cum să împartă 5 dolari la 3 persoane, își oprește 2 și dă fiecărui american câte unul. Deci fiecare american a plătit câte $10 - 1 = 9$ dolari, adică au plătit împreună $[3 \times 9 = 27 \text{ dolari}] + [2 \text{ dolari opriți de camerier}] = 29 \text{ dolari}$.

Unde este al 30-lea dolar?

Alexandrescu Nicu
cl. VIII L. M. B.

ȘARADĂ

Prima parte e ușoară
E ceva... foarte banal
Merge iute parcă boară
E un mare animal!
Partea doua e formată
De-un obiect mai bădăie!
Și acum ghicește iute
E ceva din Geologie.

VIRGIL PREDESCU
Cl. 8 A. L. M. B.